

Sygn. akt I C 376/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.594,04 złote (trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt cztery 4/100) z ustawowymi odsetkami od 6 lutego 2015 roku do dnia zapłaty, z tym że od 1 stycznia 2016 roku należą się ustawowe odsetki za opóźnienie; oraz kwotę 1.624 złote (tysiąc sześćset dwadzieścia cztery) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwoty 258 złotych (dwieście pięćdziesiąt osiem) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;
4. nakazuje pobrać od powoda z roszczenia zasadzonego w punkcie 1 na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 217,86 złotych (dwieście siedemnaście 86/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

Sygn. akt I C 376/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2015 r. powód P. C., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o: wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym Sąd orzeknie o obowiązku uiszczenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.001,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł w terminie 14 dni od doręczenia nakazu zapłaty, zaś w wypadku wniesienia sprzeciwu wniósł o: zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.001,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 25 listopada 2013 r., poszkodowany K. S. doznał szkody w pojeździe marki H. nr rej. (...). Odpowiedzialność za przedmiotowy wypadek ponosi sprawca ubezpieczony u pozwanego w zakresie OC posiadacza pojazdu. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 30 listopada 2013 r. Po dokonaniu oględzin pojazdu pozwany przyznał kwotę 6.987,81 zł brutto tytułem odszkodowania. Powód nabył wierzytelność o naprawienie

przedmiotowej szkody od poszkodowanego na podstawie umowy cesji i z tego faktu wywodzi legitymację czynną w niniejszej sprawie. W dniu 29 stycznia 2015 r. wniósł odwołanie od decyzji, w której zakwestionował wysokość ustalonego odszkodowania. Według powoda pozwany zaniżył stawkę za rbg, zastosował niczym nieuprawnione potrącenia wartości części i materiału lakierniczego (odpowiednio aż o 50% i 33%), nie uwzględnił wszystkich koniecznych operacji naprawczych oraz zastosował części nieoryginalne tzw. zamienniki. Zdaniem powoda przy realnej rynkowej stawce za rbg 100 zł i zastosowaniu oryginalnych części zamiennych koszty naprawy wyniosły 15.376,06 zł. Wskutek odwołania pozwany zweryfikował kalkulację powoda i dokonał dopłaty w wysokości 2.990,89 zł. Niedopłata wynosi 5.397,36 zł i jest to różnica pomiędzy kwotą wynikającą z kalkulacji powoda a kwotą wypłaconą przez pozwanego. Na obecnym etapie powód dochodzi 5.001,00 zł tytułem częściowego naprawienia szkody.

/pozew k. 2-3/

W dniu 31 marca 2015 r. Referendarz Sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu (...) .U. S.A. w W., aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 5.001,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.280 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo aby wniósł w tym terminie sprzeciw.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 26/

Odpis nakazu zapłaty został doręczony pozwanemu wraz z pozwem w dniu 9 kwietnia 2015 r.

/potwierdzenie odbioru k. 28/

W dniu 27 kwietnia 2015 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o: oddalenie powództwa w całości; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż zlecił przeprowadzenie opinii technicznej zewnętrznemu podmiotowi. W opinii inż. K. D. doszedł do wniosku, iż znaczna część uszkodzeń pojazdu H. (...), nr rej. (...) zgłoszonych pozwanemu, jako powstałych wskutek zdarzenia z dnia 25 listopada 2013 r., nie powstała w okolicznościach deklarowanych przez poszkodowanego, a była skutkiem wcześniejszych, prowizorycznie tylko naprawionych szkód. Zdaniem pozwanego dochodzone przez powoda roszczenie nie odpowiada celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkom służącym do przywrócenia w pojeździe poszkodowanego stanu sprzed szkody z dnia 25 listopada 2013 r. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do wysokości. Roszczenie dochodzone przez powoda jest w ocenie pozwanego niezasadne, nie odpowiada celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkom służącym do przywrócenia pojazdu poszkodowanego stanu sprzed przedmiotowej szkody. Pozwany zakwestionował zakres uszkodzeń oraz koszt naprawy pojazdu poszkodowanego wskazane w kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej na zlecenie powoda. W opinii pozwanego kalkulacja została zawyżona, ponieważ nie uwzględnia rzeczywistych kosztów naprawy elementów uszkodzonych w pojeździe poszkodowanego wskutek zdarzenia z dnia 25 listopada 2013 r. ustalonych w oparciu o średnie ceny części i stawki za rbg obowiązujące na lokalnym rynku dla poszkodowanego w 2013 r. Pozwany wskazał ponadto, że w rezultacie przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie w łącznej kwocie 10.145,66 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu poszkodowanego. Zdaniem pozwanego wysokość wypłaconego odszkodowania została ustalona prawidłowo i uwzględnia rzeczywiste i niezawyżone koszty naprawy pojazdu poszkodowanego.

/sprzeciw od nakazu zapłaty k. 29-32/

Pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. powód podtrzymał stanowisko zawarte w pozwie. Powód zakwestionował, aby uszkodzenia H. powstały w innych okolicznościach niż w wyniku kolizji z dnia 25 listopada 2013 r.

/pismo procesowe strony powodowej k. 380-381/

Pismem z dnia 12 października 2018 r. powód rozszerzył powództwo i rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 1.750,89 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Tym samym powód dochodzi kwoty 6.751,81 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 31 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Rozszerzenie pozwu podyktowane było treścią opinii biegłego, zgodnie z którą szkoda objęta powództwem wyrażała się kwotą 13.739,70 zł. Biorąc pod uwagę, że pozwany wypłacił kwotę 6.987,91 zł do dopłaty pozostawała kwota 6.751,81 zł.

/pismo procesowe zawierające rozszerzenie powództwa k. 569-569v/

Rozszerzenie zostało doręczone pozwanemu 31 października 2018 r.

/elektroniczne potwierdzenie odbioru k. 580/

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

/protokół rozprawy z dnia 26.11.2018 r. k. 583-583v/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2013 r. doszło do wypadku na skrzyżowaniu ul. (...) w Ł.. Samochód H. (...) nr rej. (...), kierowany przez K. S., skręcał w lewo z ul. (...) w ul. (...) w kierunku W., wjeżdżając na skrzyżowanie miał pierwszeństwo przejazdu w stosunku do drugiego uczestnika kolizji. A. M., kierowała samochodem V. (...) nr rej. (...) i jechała ul. (...) w kierunku ul. (...) na wprost przez skrzyżowanie z ul. (...). Wjechała na skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu drugiemu uczestnikowi czym doprowadziła do kolizji. Sprawca zdarzenia A. M. posiadała zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnego posiadaczy pojazdów mechanicznych.

/bezsporne/

W dniu 26 listopada 2013 r. poszkodowany K. S. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

/zgłoszenie szkody komunikacyjnej k. 5-8/

Pozwany przyznał poszkodowanemu kwotę 6.987,81 zł tytułem odszkodowania.

/kalkulacja naprawy k. 9-12/

Umową przelewu wierzytelności z dnia 26 stycznia 2015 r. powód nabył wierzytelność o naprawienie przedmiotowej szkody od poszkodowanego i z tego faktu wywodzi legitymację czynną w niniejszej sprawie. Powodowi służyć miała wierzytelność w stosunku do pozwanego należnego z tytułu szkody w pojeździe H. (...), w tym z tytułu kosztów naprawy, szkody całkowitej, utraty wartości handlowej pojazdu, odsetek ustawowych, wynajmu pojazdu zastępczego, holowania i innych należnych świadczeń.

/umowa przelewu wierzytelności k. 15/

W dniu 29 stycznia 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty z propozycją zawarcia ugody. Powód złożył odwołanie od decyzji pozwanego przyznającej odszkodowanie za zniszczony pojazd H. (...) w wysokości 6.987,81 zł. Jednocześnie wezwał do zapłaty kwoty 8.388,25 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu wraz z należnymi odsetkami w terminie 14 dni od otrzymania pisma. W uzasadnieniu powód stwierdził, że wyliczony koszt naprawy pojazdu H. (6.987,81 zł) nie zrekompensował w pełni poniesionej przez poszkodowanego szkody. Reasumując całkowity koszt naprawy powinien wynieść 15.376,06 zł. W związku z faktem, że różnica w wysokości należnego i wypłaconego odszkodowania wyniósł

8.388,25 zł, powód na etapie przedsądowym zaproponował zawarcie ugody na kwotę dopłaty w wysokości 7.000 zł bez odsetek ustawowych.

/wezwanie do zapłaty (propozycja zawarcia ugody) k. 16-16v, kalkulacja naprawy k. 17-19v/

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał odszkodowanie w wysokości 7.154,77 zł. Decyzją z dnia 5 lutego 2015 r. pozwany uznał, że do dopłaty pozostała kwota 2.990,89 zł. Łącznie została przyznana kwota 10,145,66 zł tytułem odszkodowania.

/decyzja z dnia 5.02.2015 r. k. 20/

W wyniku kolizji w samochodzie H. uszkodzony został prawy przedni narożnik nadwozia, a w samochodzie V. (...) lewy przedni narożnik nadwozia. Uszkodzenia samochodu H. (...) oraz V. (...) mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez uczestników kolizji z dnia 25 listopada 2013 r. Niemal wszystkie części zgłoszone jako uszkodzone w kolizji z samochodem V. (...) z dnia 25 listopada 2013 r. były również uszkodzone w kolizji z sarną z dnia 29 maja 2013 r. Dodatkowo jako uszkodzone w kolizji z samochodem V. (...) zgłoszono tylko nawiew dolny, maskę silnika i błotnik przedni prawy. Procentowego zużycia wszystkich części uszkodzonych w pojeździe H. (...) po kolizji z samochodem V. (...) w dniu 25 listopada 2013 r. nie dało się określić na podstawie akt ani na podstawie badania samochodu, które mogłoby być przeprowadzone w okresie przygotowania opinii tj. ponad 4 lata po szkodzie. Przeprowadzenie naprawy z użyciem części nowych nie doprowadzi do wzrostu wartości rynkowej H. (...). Nadal będzie to pięcioletnia H., po wielu kolizjach i z cofniętym licznikiem. Przedmiotowy samochód w dacie kolizji był w wieku pięciu lat i po pięciu kolizjach, nie miał ochrony gwarancyjnej. Wszystkie wcześniejsze naprawy przedmiotowego samochodu były przeprowadzone w serwisie autoryzowanym. Wyjątkiem była ostatnia naprawa po szkodzie z dnia 29 maja 2013 r., która to szkoda została zakwalifikowana jako całkowita. Na podstawie akt sprawy ani po oględzinach samochodu nie da się stwierdzić jakie części zostały użyte do przeprowadzenia tej naprawy.

Uzasadnione koszty naprawy samochodu H. (...) nr rej. (...) po kolizji z dnia 25 listopada 2013 r. w serwisie nieautoryzowanym, z użyciem części jakości (...) według katalogu (...) z grudnia 2013 r. z uwzględnieniem korekty wartości z tytułu wcześniejszych uszkodzeń określone zostały na 11.170,49 zł netto, tj. 13.739,70 zł brutto.

/opinia biegłego k. 515-522, zapytanie o szkody k. 542-550, uzupełniająca opinii biegłego k. 553-555, kalkulacja naprawy k. 556-558/

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powyższego materiału dowodowego. Kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania okoliczność w postaci uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki H. (...) po wypadku z 25 listopada 2013 r. Sąd ustalił opierając się o opinię uzupełniającą biegłego mgr inż. J. Ż. z dnia 11 kwietnia 2018 r. Po szczegółowej analizie wydanej przez biegłego opinii Sąd przyznał jej wiarę w całości uznając, iż jest zupełna i rzetelna, zaś wywiedzione przez biegłego wnioski pozostają w logicznym ciągu z poczynionymi w sprawie ustaleniami, jak i wiedzą specjalną biegłego. Sąd pominął dowód z opinii biegłego inż. R. B. w zakresie w jakim wyłącza część uszkodzeń jako nie powstałych w przedmiotowym zdarzeniu. Biegły nie określił, które z uszkodzeń powstałych w związku z wypadkiem wymagają naprawy lub wymiany. Biegły nie dokonał również wyceny kosztów naprawy pojazdu zgodnie z tezą dowodową.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Powód w toku postępowania dochodził wierzytelności, którą nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności. Zawarcie takiej umowy, było prawnie dopuszczalne na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Żądanie powoda znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a zatem wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 473 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Nadto, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawienia szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. (m.in. wyrok SN z dnia 12 lutego 2004 r., V CK 187/03, Wokanda 2004/7-8/15, wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., czy też wyrok z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, Lex 8894).

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż dnia 25 listopada 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której, z winy posiadacza pojazdu za którego odpowiedzialność na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ponosił w dacie zdarzenia pozwany, uszkodzony został pojazd należący do poszkodowanego K. S.. Spór między stronami ograniczał się wyłącznie do kwestii wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Odszkodowanie winno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). W braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje zatem straty, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*) (art. 361 § 2 k.c.). Stosownie do treści art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalania odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Maksymalny zakres odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu ubezpieczenia OC określa art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przewidując, iż odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności

cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Jak wynika bowiem z powołanych wyżej przepisów kodeksu cywilnego, jedynie przepis ustawy lub postanowienie umowy mogłoby skutkować ustaleniem odszkodowania w kwocie niższej od faktycznie poniesionej szkody. W sprawie tej nie ma zastosowania żaden przepis ustawy, który nakazywałby ustalenie odszkodowania w kwocie niższej niż faktycznie poniesiona. Nie może być również mowy o jakimkolwiek postanowieniu umowy, gdyż istotą odpowiedzialności deliktowej jest to, że samo zdarzenie wywołujące szkodę jest źródłem zobowiązania. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela w przypadku ubezpieczenia OC jest tożsamy z wielkością zaistniałej szkody, co wynika z przepisu art. 822 § 1 i 2 k.c. Podobne stanowisko, co do zakresu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń przy likwidacji szkód z polis OC zajął Sąd Najwyższy, który stwierdził, że w myśl ogólnych przepisów prawa cywilnego obowiązkiem sprawcy, w tym wypadku ubezpieczyciela, jest pełne naprawienie szkody doznanej przez poszkodowanego (właściciela uszkodzonego pojazdu).

Odnosząc się do wysokości należnego odszkodowania, należy mieć na względzie ugruntowane stanowisko judykatury, iż szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawienia szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przedmiotowe rozumienie pojęcia szkody i obowiązku odszkodowawczego powoduje prawną irrelevantność faktu jakim kosztem poszkodowany dokonał naprawy rzeczy oraz tego czy w ogóle naprawić ją zamierza (por. SN w orzeczeniu z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6 poz. 74, SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, PUG 1989 nr 10-12, s. 310; wyrok SN z dnia 12 lutego 2004 roku, V CK 187/03, Wokanda 2004, nr 8, str. 15 i nast., wyr. SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007 r. I ACa 1179/06, wyr. SN z dnia 07.08.2003 r. IV CKN 387/01).

Ustalenia w niniejszej sprawie wymagał zatem zakres szkody wyrządzonej powodowi w jego majątku oraz sposobu i kosztów jego naprawienia. Strona pozwana nie kwestionowała zasadności żądania przez powoda zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a jedynie wysokość tych kosztów. W ocenie strony pozwanej wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie pozwalało na naprawę uszkodzonego samochodu.

W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. J. Ż.

Biegły oszacował, że tzw. przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki H. (...) o nr rej. (...), wynikający z kolizji z dnia 25 listopada 2013 roku pozwalający przywrócić go do stanu poprzedniego przy uwzględnieniu wszystkich uszkodzeń, technologii naprawy, stawki roboczogodziny w wysokości 100 zł oraz **przy użyciu części oryginalnych** wynosi 13.739,70 zł brutto.

Biegły zaznaczył przy tym, wyraźnie, że naprawa tego konkretnego modelu pojazdu jest możliwa tylko przy zastosowaniu części oryginalnych, sygnowanych logo producenta, z uwagi na niedostępność innych o porównywalnej jakości.

Nadto wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190). w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś

ubezpiaczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie SN III CZP 85/11).

W toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła na rzecz poszkodowanego tytułem odszkodowania kwotę znacznie niższą niż dochodzona w niniejszym postępowaniu. Konieczna zatem stała się weryfikacja przyznanej kwoty pod kątem rozważenia ewentualnego dochodzenia roszczeń wobec ubezpieczyciela na drodze sądowej.

Przy uwzględnieniu, iż w toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana tytułem odszkodowania wypłaciła dobrowolnie 10.145,66 zł, Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził na rzecz powoda uzupełniająco kwotę 3.594,04 zł. (=13.739,70 – 10.145,66 zł).

W pozostałym zakresie tj. co do kwoty 3.157,77 zł w punkcie 2 sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo.

W niniejszym postępowaniu zgłoszenie pozwanemu szkody dotyczącej odszkodowania uzupełniającego w skonkretyzowanej wysokości tj. w kwocie 8.388,25 zł nastąpiło pismem z dnia 29 stycznia 2015 r. Strona pozwana nie wykazała, aby koniecznym było przeprowadzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego, wobec czego roszczenie powoda w tym zakresie stało się wymagalne z dniem wydania przez pozwaną ostatecznej decyzji kończącej postępowanie likwidacyjne tj. 5 lutego 2015 r. Wobec powyższego roszczenie stało się wymagalne od dnia następnego tj. od 6 lutego 2015 r. i od tej daty Sąd uwzględnił żądanie zasądzenia odsetek. W tym miejscu wskazać należy, iż zasądzając odsetki od kwoty 3.594,04 zł w sposób wskazany powyższej Sąd na podstawie art. 481 k.c. zastrzegł jednocześnie, że odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki od tych kwot należą się w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. W pozostałej części żądanie powoda w zakresie odsetek zasługiwało na oddalenie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 zdanie 1 k.p.c. Zgodnie z treścią tego artykułu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Pozwany przegrał sprawę w 56%. Powód poniósł koszty w kwocie 3.582,46 złotych (251 zł - opłata, 1.217 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 2.114,46 zł – zaliczki na biegłych). Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Pozwany poniósł koszty w kwocie 678,88 zł tytułem zaliczek na biegłych. Razem koszty wyniosły 4.261,34 złotych, z czego pozwany winien ponieść 2.302 złotych, więc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.624 złote.

W toku postępowania Skarb Państwa wydatkował tymczasowo ze swoich funduszy kwotę 475,86 złotych tytułem wynagrodzenia biegłych.

Na podstawie 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – tj. z dnia 21 kwietnia 2016 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 300) oraz w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać rzecz Skarbu Państwa od powoda z zasądzonych w punkcie 1 sentencji wyroku roszczenia kwotę 217,86 zł od oddalonych części powództwa (punkt 4 sentencji wyroku) oraz na podstawie art. 113 ust.1 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c., nakazał pobrać od pozwanego kwotę 258 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa. (punkt 3 sentencji wyroku).